

ոչ մի կերպ չէ կարող ազդել փորձամասնության գործունեության վրա, բայց փորձամասնությունը հաճախ է ֆունկցիոնալ միջամտությունը՝ առաջանակագործությունը:

Ահա թե ինչո՞ւ նեված մնադարանից անհերքություն է: Նման անհերթեր մնադարան ես կ կարող եմ հասցեազրել դրբ. Իւսունյանին՝ որդես ԽՄԿԿ-ին փառարանողներից մեկի՝ «անկուտակցական բոլեսիլյան բրոկի» ներկայացուցի: 1956 թ. անկուտակցական ԽՍՀանջանը կազմել ու հրատարակել «ԽՄԿՊ 20-րդ համագումարի որոշումների ու նյութերի դրույագանդան գրադարաններուն» մերուդական նյութերի ծեսնաւելը, որտեղ տարբեր քաժինների տակ ոչ միայն ցույց է տվել համագումարի որոշումների դրույագանդանան ծեսնը, այլև զովեսահի ու փառարանուրյան խոսելու չի խնայել այն կրտսակցության հասցեին, որին համարում է մեր բոլոր դժբախտությունների դասճառը: Ահա մի տակ էին հաղպածք այդ գրմուկից. «Առվեսական Միուրյան կրմունիսական կրտսակցության 20-րդ համագումարը մեծ իրադարձություն է մեր երիտ և առանձիւմ ունի և Ա. Խ-

կան բարեկամն է. Թուրիան մեր մշտական թշնամին... Մենք որ Ռուսաստանին մշտական բարեկամ ենք համարել եւ դրանով առաջնորդվել, ամենափորեն ենք մնացել, ոսդաշակի մանրադիտակային, իսկ մեր հարեւանները, որոնք մշտական բարեկամի զաղափարը մերժել են, այսօր տարածելով էլ դիմով էլ մնազանից առավել են»:

Նևենք նախ, որ «մշտական» բառը հեղինակի հնարածն է: Ոչ ո՞վ թէ հնում եւ թէ այսօր, բարեկան կողմնորույնան հարցում այն չի օգտագործել, եւ Խելանցանն ու իր համախոհները նման գործունեուրյան մեկ հատիկ օրինակ իսկ չեն կարող նատնանչել: Բայց նա այն հորինել է, որդեսզի հարձակումներ գործի ուստական կողմնորույնան կողմնակիցների վրա. հանենք «մշտական» բառը, եւ կտսնեմ, որ նման հարձակում գործելն անհերեք կդառնա: Լ. Հայս-Վերյանը, ես և մյուսները երեք չենք ասում «միշտ Ռուսաստանի ենք», այլ ասում ենք դայմաններն աժդուում են այսօր անդայման կողմնորույնեկ դեղի Ռուսաստանը: Մրանք տարեւ բաներ են եւ բացատրման կարիք չեն զգում:

կարող գոյատեմի: Անդատասխանացվորյուն կլիներ հակառակ ծեփով մասնակի: Սա, հարկավ, ամենին չի նշանակում արհամարհանք սեփական ուժերի, սեփական բանակի ստեղծման հանդեպ, ինչողևս որ փաստուն ցայսօր վարվել են իշխանությունները:

«Եռորդ ուժի բացառման օրենքի» եռորդունք բարեկամներ շահելն է նախ մեր հարեւանների ցջանում», ուստցանում է դրեն. Իշխանյանը: Բայց մի՞քև կողմնորոշման կողմնակիցները դիմ են հարեւանների հետ հաշը ու խաղաղ աղբելուն, բարեկամանալուն: Սակայն եք այդ հարեւանը խնդիր է դրել ճնշել մեզ, յորացնել բնիկ հայրենակ տարածները, ինչողևս որ արել և անում է, այդ դեմքում ինչ կառաջարկեր դրեն. հոդվածագիրը հանուն հարեւանների հետ բարեկամության զիջե՞լ նրանց բոլոր դահանջներին եւ մի զեղեցիկ օր էլ բողնել-հեռանա՞լ սեփական հայրենիքից: Իզուր է փորձում դրեն. Իշխանյանը բութերի ջարդարաբարքականության համար արդարացման եզրեր որոնել հայերի ուսական կողմնորոշման մեջ: Թուրքեր հայերին ջարդում են սկսած լ-ը ուրիշ, անհին հայերի ու-

դույզն իսկ տարերություն չկա-
կամավորական շարժման մասին
հենց նման որուում կայացրեց
Կովկասյան բոլեսեիկների 1-ին
համագումարը (1915):

«Երրոր ուժի բացառման օրեն
քի» դիմենը ամրապնդելու համա-
կուր է հեղինակը դիմել Հ. Թու-
մանյանի, Ռ. Դարբինյանի, Ս.
Վազյանի և այլոց օգնությանը
մարդիկ, որոնց նախկինում նա բն-
նադատում էր հենց ոռուական
կողմնորուում ունենալու համար
Այս կամ այն առիրով, դաիր
հարկադրանով գործիչների գրած
ու արտահայտածը բոլորովին բա-
վարար չէ դատմաքաղաքական
հարցերի ճօցքիս լուծման համար
քանի որ այս վերջինը դահանջու-
է նախանձ եղանակացույրյուններ ա-
նելը կատարել փասերի ու ժամա-
նակի իրադարձությունների համա-
կողմնանի բնարկում: Մի բան, ո-
որն իւսանյանից եւ երա կան
ցեղցիաներից ցատ է հեռու: Նո-
հորինում է հակասական դրույթնե-
րի մի շարժ, որը կոնցեռության է իլ-
ւեցնում: Բայց միայն իւսեցնու-
է:

բողական դիրք էին բռնել Հայաստանի նկատմամբ։ Ընթեցողից այս կարեւոր իրողությունը բացցնելը հոդվածագրին դեմք է եղել, որ դեսպի բուրքերին առհասարակ դրու բերի որդես խաղաղասերներ են մեղադրանք կարդա դաշնակցական կառավարության զլիսին։ Մինչդեռ իրական իշխանության մեջ ժամանական կառավարությունն ամեն ինչ անում էր Հայաստանի վրա հարձակվելու հանար 1920 թ. հուլիսի 27-ին Համբ Օհանջանյանը Գ. Շիշներին գրու էր, որ Քեմալի կառավարությունը «օրեր Հայաստանին դահանջ ներկայացրեց մասրել Հայաստանի հանրապետության անվիճելի մաս Օլրի ցուցանք հայկական գորամասերից»։ Ի՞նչ է ոգում որն իշխանյանը շիավատանք նաև բուրքական արեւելյան ճակատի հրամանաւոր Կարարքներին, որը 1920 թ. հուլիսին Ա-դ Կարմիր բանակի հրամանաւորին տեղեկացնում էր։ «Ազգային մեծ ժողովի հրամանի համաձայն ես սկսել եմ մորիլիցիացիան եւ արդեն սկսում էի հարձակումը (Հայաստանի վրա), ուժերը բավարար էին։ Հարձակման նորատակն էր գրավել հայաստանյան ռազմաճակատի կարեւոր սրատեզիական կենտրոը։ Որովհետեւ Մոսկվայի ծեր դիվանագիտական սուրհանդակի ժամանումից հետո ոլարգություններն սկսելը դեռ վաղ է, մենք առաջիկա ռազմական գործողությունները հետաձգեցինք»։

ՎԱՐԴԱՐ ՄԻԹՈՒՅՆ

ԻՐՈՔ, Ե՞ՐԲ ՊԵՏԾՔ Է ԼՐՁԱՆԱՆՔ

խանյանը «Նախարանում»: Ներկայումս սովետական ժողովուրդը իր ջանմելու ուրղել է համագումարի ոռուսուների իրականացման զո՞ֆին... Բացի համագումարի նյութերից, գրադարանները ունեն է ծավալեն համագումարի ոռուսուների ու նրանց իրազորդմանը նվիրված գրեների պրոդագանդան: Այդիսի հարցեր են՝ ուստիշական կյանքի լենինյան սկզբունքները և այլն» (էջ3): Համագումարի նյութերի որդարականացման «ոյարք ու անմիջական ձևերից» մեկը համարելով բարձրածայն ընթերցանուրյունը, հեղինակը ուսիսնչել է այն անցկացնել «ոչ միայն գրադարանի» ընթերցողների համար, այլև նաև ուստերից դուրս՝ «ֆլամաներում, դաստում, ցիվելում և ընդհանրապես ամենուրեմ» (էջ 5): Նյութեր գրույցների համար բաժնի հենց սկզբում հեղինակը կարելու է համարել ՍՍԿԿ Կենտկոմի հաւաքում զեկուցումից առանձնացնել եւ ի գիտորյուն մասսաների բնել հետևյալ խոսնելը: «Այդ բոլոր տարիներին ուստիշան բարձր է ուսիս անմաս Լենինի մեծ դրուք: Հավասարությունը լենինիքմին՝ ահա ուստիշայի բոլոր հաջողությունների աղյօտը» (էջ 10): «Սովետական ժողովուրդը մեր ուստիշայի մասին ասում է մեծ Լենինի խոսներով՝ «Մենք հավատում ենք մեր ուստիշային, մենք նրա մեջ ենք տեսնում մեր դարաշրջանի միտքը, ուստիվն ու խիդճը»: Վեցին բաղկածել հեղինակը առեն դրել և «Ցուցահանդեսի ոլլան» ռածին սկզբում:

Պատկերացնում եմ կոմկուսի հասցեին իշխանյանական գովասն ինչ չափ ու երանգ կընդուներ, եթե նա լիներ կուսակցության անդամ: Թեմ կարող չնեմ, որ նու կողմից դատավիելքող վերոհիշյալ անձանցից եւ ոչ մնկը երեք չկը զբաղվել կուսակցական փաստարդերի այսօրինակ ջանադյր և դարգունակ դրողազանդամք: Բայց դրեն Իշխանյանի մերուով առաջպատճեն է, որ անկուսակցական իր անձը նաև «լի ու լի մնասակից է» մեր կյանքում տեղի ունեցած ուսուց բառասական եւնայինքներին:

Անդրադառնալով վեճի բուն
հարցին, որն. Խչխանյանը գրում
է. «Այս շատ մեծ հոդվածի (Լ.
Հայավերդյանի հոդվածի) բովան-
դակորյանը երկու խոսքով հետե-
յալն է՝ Ռուսաստանը մեր մօսա-

նի «հայտնագործության», Ռուսաստանին մշտական բարեկամ համարելով է, որ մնացել ենք ամենափոփոքը, մանրադիտակայինը և «այս մանրադիտակային Հայաստանն է», որ այժմ կա, մշտական բարեկամի բացակայությամբ, երանից եռյար կտրնկու ընթրիխի դահլյանվեց: Եթե 1918-ի մայիսին հայեր աղավինեին «մշտական բարեկամին» (երրորդ ուժին), կդարւսվեին... Մեր բայսն էր, որ այս լորուներում ետքու ուժ չեար...»:

այս կողմանու առողջ ոտ չկա...»:

Գիտորյունից եւ փաստական իրողորյունից հետո այս «կոնցեպցիաները» լուրջ դասմարանների մոտ կարող են միայն բնձիծաղ առաջացնել: Սակայն իշխանյանական այդ վակրածի միակ ճիշտ դատասխանը հետեւյալն է. այսօր էլ հաճարձակվում են ասել, որ եթե շիներ քրիստոնյա ոուսական կայսորյան նվաճողական խաղա- ֆականուրյանը, մենք այժմ այս հողակտորն էլ չենք ունենա, եւ 1918 թ. մեզ դարտադրված անկա- խուրյան հիմքերը դրել են 1827-1828 թթ. իրադարձություննե- րը. երբ Ռուսաստանին միացվող Արաւայան Խելուս մնացել էր թն- դամնենը 17 հազար հայ: Ընդունի դրեն. Իշխանյանը դա, թե ոչ, միևնույն է, փասր մնում է փաս միացումից հետո եւ, որ շնայած ցարիզմի զարորային խաղակա- նուրյանը, այնուամենայնիվ Արե- ևլյան Հայաստանը դարձավ հա- յահավանան կենտրոն, մի օջախ, որտեղ աղահովված էր հայուրյան գոնե Ֆիզիկական գոյուրյունը: Խոկ դա մեծ բան եւ. այն, դժ-

բախտաբար, այսօր էլ մեզ հանար
դեռ շարտեակում է մնալ հարցերի
հարցը։ Չընդունել Ռուսաստանին
միանալու դերը մեր ժողովրդի
կյանքում, կնանակի խաչ բաւել
ուածմական ճշմարտորյան վրա։

Իզուր է որն. Խչխանյանը Լ.
Հախվերդյանին կը տամրում այն

սական, կասեի նաեւ արևմտյան
կրողմնորությունը ընդամենը սկսվում
է 17-18-րդ դարերից:

Իսկն ասած, ես որուել էի (և շատերն էլ խորհուրդ էին տալիս ինձ) դրն. Խչանյանի առիթով առհասարակ այլեւս հանդես չզալ դա համարելով անդտուղ վեճ։ Սակայն բանի որ որու ընդմիջումից հետո նա նորից վերակենդանուրյուն է հաղորդել քուրք ջարդարարներին արդարացնող իր «կոնցենտրացիային», աղյա ես հանցագործուրյուն համարեցի լոել, մանավանդ, որ իմ ձեռքի տակ են գերմանական արտօնութեախարարության բաղաքական արխիվից 1989 թ. թվականին իմ իսկ կողմից հայտնաբերված 3-4 հազար էջ փաստարդերը հայկական հարցի եւ հայոց եղեննի մասին։ «Եթե մենք սին կույսեր չկատարեմ Առողջական դեսուրյան եւ Արևմտացի հետ, գրու է նա, 1914-15 թվականներին համամորական խմբեր

աւրեր զառապուազաս լաքը՝
չինք կազմի ոռոսական և ֆրան-
սիական բանակների մեջ՝ ընդդեմ
Թուրքիայի և մնձ եղեռնից կարող
էինք խոսափել»: Եվ աղա «1914-
ին Ռուսաստան ու Թուրքիան կո-
վել սկսեցին. ի՞նչ ծի էր բացի
ավել մեր զիլին, որ ազգովին նվիր-
վեցինք կովող կողմերից մնեին՝
Ռուսաստանին: Հետևանքը հայտնի
է» (այսինքն եղեռնը): Կարծ ա-
սած՝ շիննեին մեր ոռոսական և ա-
րևմտյան կողմնորոշումը և կաճա-
վորական շարժումը. չեր լինի և ե-
ղեռնը: Իսկ եւ իսկ բուրքական
դաշտնական և ոչ դաշտնա-
կան դատմագրության ոգուն հա-
յուսական պահապահան»: Խու ոգ-

რავას «კინებულებების»: ცყ იძ-
რაխსოვრებინ აქნ է, որ ხելիნა-
კը կարծում է, թե სղունի հարցում
բարեსტին արդարացնելով եւ հայ-
րին մեղադրելով՝ կանաչ ճանա-
դարի կրացի վերջիններիս հե-
րանակցելու եւ բարեկամանալու
առաջ:

Աղօել կարելի է, թե ուսապնա-
րանական դրոֆեսորը ինչողևս է
«մոռագործյան» մատնել հենց ե-
րեկվա իշաղարձորյունները ընդա-
մենը 2-3 ամիս առաջ բուրքական
զորքերը արդեն մտնելու էին Հա-
յաստան. երե շիննեին Շաղունի-
կովի և Բուրբուլիսի հայտարարու-
թյունները, որոնք, հարկավ, արվե-
ցին ոչ թե մեր գեղեցիկ աշխերի
համար: Հարկադրված են հիւեց-
նել, որ այս խնդրում դրեն. Խիսա-
նյանի և բոլեսեիկների միջև

արտում է հեղինակը՝ դասձառա-
սնելով, թե Մովկան միշտ ա-
սողաւ է և միշտ բռնի է մահմե-
սկանների կողմը: Նախ, ոչ մի
արժուն դատվեցով չի սկսվում, ի-
ուր է հեղինակին բվում, թե այն
զանութեան է «Ղարաքաղ» կոմիտեն
կամ տեսակետը հայտնել եմ «Ղա-
րաքաղ» կոմիտեին», ասում է նա:
«Եղ շարժութ ծագել է ազգային
սոցիալ-տնտեսական ծանր դայ-
արանների, ազգային դիմագիծը
որդնելու վտանգի հոդի վրա, դայ-
արաններ, որոնցում այլևս չկին կա-
տար առջել ու գոյատել արցախա-
յեթը իրենց աշին առաջ ունե-
ալով նախիջեւանահայերի դժ-
ախս ճակատազիրը: Դա առա-
նուն: Եվ երկրորդ աշխարհում ոչ
ու տեղ ազգատգրական դայքարը
ու սկսվում գրդանում հայրանա-
կան գրավական ունենալու դայմա-
նով: Շարժութն ու դայքարը օրինե-
պարեն դրորեկում են և մնուն է,
ու այն խելացիութեն ուղղութեն:

Հանուն «Երրոր ուժի բացառ-
ուն օրենին» հեղինակը կանգ չի
ունում, մեղմ ասած, դատմական
ոլորյուններն աղավաղելու ա-
սց: «1920 թ. մերժեցինք Թուր-
այի երեխ անզամ արած լուց ա-
սցարկը հաշտորյան մասին, եր
ուրեմնը մեզ էին բողնում Կարսի
արզը. Ռիզա նավահանգիստը:
Երժեցինք, բանի որ հույսներ եր-
բ ուժն եր Անտառը. որ իր մեզ
ես է սար 6 վիլայեթներ, բայց
որ սկսվեց հայ-թուրքական դատե-
լուզը. Անտառի երկրները մեզ լի-
նուն, մեզ համար մատը մատին շն-
եցին: Եվ կորցրինք մեր հանրա-
կանության ենսու»:

Այսեղ դրն Խչխանյանը, մեղմ ասձ, ամնն ինչ զլսիվայր տու է եղի: Նա շխացողի տես է ընդունմ, երբ խոսում է բուրերի այս ես կոչված երեք առաջարկությունների. Կարսի մարզը, Ռիզեն պյութին զիցելու մասին՝ ընթեցում շատելով, թե խոսքը ո՞ւ բուրերի մասին է: Մինչդեռ «Ոչ թե արմանե, այլ սրափ կը ուղարկամ» հոդվածում նրա խոսքը Ռես Փաւայի ասել է թե Կ. Պոլու սուլքանական կառավարության մասին է, որը Փաւական Խչխանորդյունից գուրկ մի խցվիկ եր անզիացիների և Ֆրանսացիների ձեռին այն ժամանակ, երբ Անառողիայում տեր ու օրինորդյուն անողը ենթական էին էին, որոնք բացահայտ զավ-

որ մեր շքանում տակավին Ռուսաստանին է դատկանուն վճիռը կայացնելու վերջնական խոսք եւ որ «մեր եւ հարեւանների հարաբերություններում այդ ոմի բացառանան վերաբերյալ» իր գանկությունը մեզ կարող է էլ ավելի մեծ աղետների հասցնել. քան նույնիսկ արցախյան տարածքների այժմյան կորուսքը. Այս իրողության շրնկադրան համար է, որ Հ. Հայամեռյանը ծեր մոտեցումը համարել է «ամրարտավան գույք»: Ես լիովին կիսում եմ նրա զնահատականը: Եւ հորիս էլ չունեմ, թե դուք մեզ կիսականա՞ք: Ի վերջո զավառական հայրենասիրությունը այսօր կետ շարումնակում է մնալ օքտաբեր գործոն և նունից ծերբազակալը շատ հյուրին է տրված:

Հարավսլավիա. Եւրոպայի երկու սխալը

Լոր Քարինգտոն.- Ես անհջողորդությունից դառնացած չեմ, սակայն ինչպատճեն եմ: Իմ իշտամականը կաղաքած է համարդիս այն քանի հետ, որ Եւրամայնի 12 երկներն ուզում են հաշուրյան առանձիւթյան դեկադակայի նուավայր նեանակել ժները, որ անհամատելի է «Երևան» անուրդի նախազայի իմ դարսականության հետ նախազանությունից իրավական սեղմանը:

«Le Point».- ՄԱԿ-ը որոշել է ես 5000 զինվոր ուղարկել Հարավսլավիա: Կարելի է սա ինչպատճեն ուղամատի միաշամուրյան նախերգանի համար:

- Ծնուն մուսնալու դասառով նոյանակ է դրվում աղակով, որ սննդամբերն ու դեղորայքը իրոք համեն այդ ցրամի բնակչությանը: Բայց հնարավոր է նաև, որ մարտեր ինքնարքարար դաշտեն ցրել դաշտով:

- Վյ նոր զրախմբերն ուղակելով, մենք չե՞մ մուսնում արդյուն Պարսից ծոցի դաշտավազի ժամանականությանը:

- Չեմ կարծում, թե համայնների նեկավաներն իրաման տան կուսկում «կարույս սալավարտների» վրա: Թեեւ այդ բայց ինպի նաև կաղաքաներն այնովիք մարդիկ չեն, որոնց հնարավոր լինի թերապել մասնակալությունը: Բայց հնարավոր է նաև, որ մարտեր ինքնարքարար դաշտեն ցրել դաշտով:

- Մեկ ասի այս գործում միջնորդ լինելով, չե՞մ կարծում, թե Եւրամայնի երկները այսին դրսութեցին իրենց անկարողությունը:

- Կառավարիչների համար զլանալոր սարք դաշտությունն է նույնական իրավաբերությունը: Բայց ես համար անզգած չեմ, թե նա դաշտությունը մասնակալու նաև կաղաքաների անդամությունը կամ կարույս սալավարտների անդամությունը:

- Կառավարիչների համար զլանալոր սարք դաշտությունը կամ կարույս սալավարտների անդամությունը: Բայց ես համար անզգած չեմ, թե նա դաշտությունը մասնակալու նաև կաղաքաների անդամությունը:

- Չեմ կարծում, թե Լիբանանի դիմումը է 15 ասի դաշտությունը:

- Այսօն ամենի հայացական դաշտությունը կամ կաղաքաների անդամությունը:

Քրիստիանի նախկին արտգործնախարար, 73-ամյա լորդ Քարինգտոնը մեկ ասի շարունակ փորձում է խաղաղ ել գտնել Հարավսլավիայի դաշտավազից, բայց ի վերջո տեղ զից իր դաշտությունը լորդ Օուենին: Ասորելու որու կրծառմանը նույն ժամանակ 12 երկներն ուզում են հաշուրյան առանձիւթյան դեկադակայի նուավայր նեանակել ժները, որ անհամատելի է «Երևան» անուրդի նախազանությունից իրավական սեղմանը:

սցենար:

ա) Կարելի է փորձել մարտեր դաշտեցնել, մասնաւում կ ի ցդանալով դաշտավազին: Բայց այս դեղում հարկ է սահմանել ընդունելի ուղամատի միջոցները իւ նոյասակ կ ներ:

գիտնալով, որ Բոսնիայի ինչուն առկա են դաշտության մասի դեկադականներն այնովիք մարդիկ չեն, որոնց հնարավոր լինի թերապել մասնակալությունը: Բայց հնարավոր է նաև, որ մարտեր ինքնարքարար դաշտեն ցրել դաշտով:

բ) Մյուս լուծումը ներկայիս դաշտամիջոցների ու բանակուրյունների ուղու շարունակումն է երեք դաշտամիջոցները և մասնակուրյան նաև առկիր արգելիք զգացնել ան ինենց արդյունները, առաջ Սերբիայում կարելի է ակնկալի բանական փոփոխություններ և խաղաղության հակած կարգի նույնական համարը: Առաջ ես համար անզգած չեմ, թե նա դաշտությունը մասնական նաև անդամությունը կամ կարույս սալավարտների անդամությունը: Բայց ես համար անզգած չեմ, թե նա դաշտությունը մասնական նաև անդամությունը:

շ) Կառավարիչների համար զլանալոր սարք դաշտությունն է նույնական իրավաբերությունը: Բայց ես համար անզգած չեմ, թե նա դաշտությունը մասնական նաև անդամությունը:

թ) Փասորներ, ինչպես Լիբանանում, յուրօնինակ ինքնամարտություն է հարկավոր խաղաղության վերահանանակ:

ս) Չեմ կարծում, թե Լիբանանի դիմումը է 15 ասի դաշտությունը:

թ) Կարծում եմ, նախընտելի:

ներդ հառած են Բոսնիայի վրա, մինչդեռ առկա են դաշտության վայրեցնելու այլ վայրեցնելու մասին համարդի մարդիկ չեն, որոնց հնարավոր լինի թերապել մասնակալությունը:

Առաջին Կրայինան է Խորվաթիայի առավելացն սերբարնակ շշանությունը մարդել սերբերի տեղահանած խորվաթների վերադարձի համար: Խոնդիների ու մեկը շկատալից: Սերբերը նախընտում են մնալ ՄԱԿ-ի հովանակուրյունը և այլ առաջարկությունները: Բայց ես համար անզգած չեմ, թե նա դաշտությունը մասնական համարդի մարդությունը կամ կարույս սալավարտների անդամությունը:

Երկորդ դաշտության համար կարդում է 0.9 միլիոն արանական կարգավիճակը: Խորվաթիայի նախագահ անդամը մարդությունը է դաշտերի կամ կարույս սալավարտների անդամությունը: Բայց ես համար անզգած չեմ, թե նա դաշտությունը մասնական նաև անդամությունը:

Երեսում կարծում է 15 ասի դաշտությունը:

թ) Կարծում եմ, նախընտելի:

ս) Կարծում եմ, նախընտելի:

թ) Կարծում եմ, նախըն

